

Velikonoční tržení v Kosatci lákalo též na mongolské jídlo

Ve známém **pardubickém centru** včera nabízelo své výrobky šest neziskových organizací

Pardubice – Integrovaný centrum sociálních aktivit Kosatec ve Sladkovského ulici se včera již tradičně proměnilo na dějiště Velikonočního tržení. „Letos je to už třetí ročník. Určitě v této akci chceme pokračovat,“ konstatoval za pořadatele Filip Novotný.

Po celý den se včera ve společenském sále Kosatce uskutečnila prodejní výstava výrobků chráněných dílen, stacionářů a dalších neziskových organizací.

Netradiční výrobky

Ke koupě zde byly například velikonoční dekorace z přírodních materiálů, jako je keramika, proutěné zboží, pomlázky, výrobky ze sena, papíru či dřeva. Zajímavé byly

také sítě výrobky, jako třeba tašky, polštářky či „pompuďky“. Prodávaly se i hrníčky, svíčky a bižuterie.

Mezinárodní jídlo

Ve společenském sále pardubického Kosatce se včera prezentovalo hned šest neziskových organizací.

Atraktivní byla rovněž tradiční ochutnávka etnocateringů v tréninkové kavárně, kde si mohli návštěvníci dát i kávu a jiné dobroty.

„Ochutnávku mezinárodní kuchyně k nám přivezlo občanské sdružení Most pro lidská práva. To pracuje s cizinci. Byli jsme moc rádi, že návštěvníci mohli vyzkoušet mimo jiné i mongolské jídlo,“ doplnil Filip Novotný. (mm)

Klára Sedláčková se teď těší z každé role

Pardubice – Jsou rozhovory, které plynou jako řeka, bez prudkých zákrut, tak trochu očekávané a pohodové. Žádná krkolomná jízda po divoké vodě, hrozící vyhlitím z břehů se prostě nemůže konat. Je to jednoduché – povídaní s herečkou **KLÁROU SEDLÁČKOVOU** – **OLTOVOU** ani nemůže být jiné. Díky její upřímnosti, vstřícnosti a jakési stále divčí plachosti, které některé ženy mají jako trvalý bonus odolávající času a poznání.

Stala jste se patronkou dramatického oddělení Základní umělecké školy Pardubice – Polabiny, které jste před několika lety sama navštěvovala.

Je to tak, pod vedením Niny Martinkové jsem tady zažívala krásné roky. Je nás určitě víc, co rádi vzpomínají na „dramafák“. Někteří, stejně jako já, se pak dali na profesionální dráhu. Ale je to úplně jedno, jakou cestou jsme šli, podstatné je, že na to skvělé prostředí vzpomínáme celý život a máme ho ve svém srdci. Takže není divu, že se zrodila i celoživotní přátelství, která trvají dodnes a to je paráda. To, že jsem se stala patronkou, beru tedy jako velkou čest, obzvláště, že je spojená s mým rodným městem.

Vrátíte se trochu na začátek vašeho putování k divadlu. Spínila jste si tak svůj dětský sen? Můj první dětský sen se týkal baletu. Chodila jsem do souboru Lenky Demlové a každé vystoupení pro mne znamenalo něco úžasného. Naštěstí jsem si to včas rozmyslela.

Kdy padlo definitivní rozhodnutí – budu herečkou?

Ve chvíli, kdy přišla obálka z brněnské Janáčkovy akademie, že jsem na obor herectví přijata. Byla jsem typ, který na první pohled pro herectví nebyl až tak jasný. Byla jsem dost křehká, stydlivá. Impuls přišel zvenčí, přesvědčení, že mám nějaký talent, at' to zkusím. Právě jako členka „dramafáku“ jsem různé recitovala a vyhrávala soutěže, tudíž se ozývaly hlasy, že bych to měla zkusit. Sama bych si asi netroufla, potřebovala jsem popostrčit. A povedlo se.

Po škole hned přišlo pražské angažmá, do Východočeského divadla jste jít netoužila?

Tam se stala jedna velká věc, velké štěstí. V polovině čtvrtého ročníku, kdy člověk posílá dopisy do divadel, zda tam nemají volné místo pro mladou herečku, jsem začala zkoušet v pražském Divadle v Dlouhé svou potom léta milovanou inscenaci Velkolepý paroháč. A tehdy mi bylo naznačeno, že se mnou počítají do angažmá. Takže se znám, nebylo co řešit, byla jsem moc šťastná.

Jak jste v Praze „zaplula“ mezi známé tváře?

Byli ke mně moc hodní. Vzpomínám si, že mým prvním jevištním partnerem byl Karel Roden. Měla jsem hroznou trému, strach, protože nejen on, ale i ostatní byli pro mě velké osobnosti, které jsem doposud znala jen z filmového

plátna. A vidíte, zrovna ten Karel je tak citlivý a niterný člověk, že ve výsledku jsme mu všichni byli na premiéře oporou a já jsem mohla úplně zapomenout na sebe, což bylo docela dobré.

Pak jste s ním hrála i ve filmové Kytici, ve Svatební košili. Je vidět, že jste měla na herecké partnery od začátku štěstí, že? Určitě, co partner, tak jiný přístup k herectví. Někdo je techničtější typ, vynikající řemeslník, někdo je pudový typ – pro mne je to v každém případě zajímavé. Je to fajn se poznávat, slyšet na sebe, aby to potom na jevišti skutečně fungovalo a jiskřilo.

Hovořila jste o sobě jako křehké bytosti, takže jste toužila po romantických hrdinkách?

Ani na začátku to nebyly jenom křehké typy, to nemohu říci. Jistě však je, že jakmile jsem porodila děti, tak přišla série doslova nekřehkých postav, což pro můj typ byla a je obrovská výzva. Hrál jsem Lady Macbeth, Natašu ve Třech sestřích, nakonec ani role z kruté komedie Láska a peníze, kterou jsme hráli letos na Grand Festivalu smíchu v Pardubicích, není nijak sympatická. Takže ve výsledku, když jsme chystali před půlrokem Tři mušketýry a přišel za mnou náš dramaturg Štěpán Otčenášek se slovy: „Klárko, mám pro tebe dobrou zprávu, budeš po delší době křehkou, oddanou a krásnou Konstancí“, tak jsem se nezlobila.

Když hovoříte o svých dětech, při vašem povolání je to dost velký zápas vše stihnout, ne? Docela je, ale mé práce natolik baví, líbí se mi a naplňuje můj život, že i když je to náročné a jsem někdy dost unavená, vím, že vydržím. Mám štěstí, že manžel není „od divadla“, takže se můžeme u dětí vystřídat, přichází o půl sestě z práce a já jdu hrát, předáme si prostě štafetu. Další štěstí je, že fungují obě babičky, pomoc rodiny. Když nehrají, tak uklízím, žehlím, prožívám udržovací období. Trávit čas s dětmi je pro mě radost, prostě bavi mě jak zaměstnání, tak domácnost – a to je asi ono. Navíc kluci už jsou větší, mají sedm a tři roky. Jak rostou, tak jejich závislost na mamince polevuje, takže si říkám, ještě nějaký čas a budu moci chodit na angličtinu, cvičit, zpívat...

Teď jete z role do role. Je ještě nějaká, kterou byste si přála? Mám jediné přání, aby práce bylo tolik, co doposud, aby to takhle vydrželo. Moc mě baví dělat divadlo, rozhlas, dabing, televizi, film – prostě všechno a ideální by bylo, kdyby si to člověk mohl sám namíchat, což pochopitelně nejde. Někdo se mě kdysi ptal, co mi na herectví připadá tak fantastické. Je to jednoduché. Když přijdu do divadla a představení se daří, cítím, že se něco děje. To je tak úžasný pocit, že na něm můžete být závislá celý život a jen si přát další a další role.

Milada Velehradská

ČISTÍRNA SE ZMĚNILA NA DIVADELNÍ SCÉNU

PARDUBICKÁ ČISTÍRNA na polabinském sídlišti se proměnila v divadelní scénu. Útočiště zde našel literárně – dramatický obor zdejší základní umělecké školy. V nových prostorách je zázemí pro výuku, děti a pedagogy, ale i vznikající divadelní sál. Patronkou nového „dramafáku“ se stala jeho odchovankyně Klára Sedláčková – Oltová, známá herečka pražského Divadla v Dlouhé, která si otevření Čistírny, jak se nové pardubické divadlo jmenuje, nechtěla nechat ujít. (pač) Foto: Klára Litterová

INZERCE

DÍKY VAŠÍ VOLBĚ POMÁHÁME NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ

Skupina ČEZ pomáhá při čištění řek

Vaše hlasy rozhodly, že ve východních Čechách věnujeme finanční prostředky Klubu dětí a mládeže v Hradci Králové a budou určeny na projekt „Řeky nejsou smetišť“. Děkujeme vám za vaši pomoc při rozhodování, který projekt podpořit.

